

Την τελευταία Τετάρτη του Αυγούστου έχασε τον πόλεμο. Παραδόξως, χωρίς να χάσει καμιά μάχη. Καλός άνθρωπος, κακό τέλος. Πως γίνεται κάτι τέτοιο; Ακούγεται σαν ο ορισμός της αδικίας. Διότι ο Γιώργος ήταν και Παππάς και Ζευγάς. Καθαρός και ήσυχος.

Συμπαθής, διότι είχε την ικανότητα να παραμένει ακέραιος, σε ένα πλαίσιο ασθενές και συχνά διαστροφικό. Άξιος θαυμασμού διότι επέδειξε, τουλάχιστον δημόσια, ένα ατρόμητο σθένος σε όλη τη διάρκεια της ασθένειάς του.

Είχαμε γνωριστεί τον προηγούμενο αιώνα, και θα μπορούσα να πω ότι αρκετές στιγμές βρεθήκαμε κοντά ανταλλάσσοντας, πέρα από τα επαγγελματικές, προσωπικές και κοινωνικές απόψεις, σε ένα κύκλο συζητήσεων ειλικρινή και φιλικό.

Κατείχε σε βάθος τα του επαγγέλματός του, κρατούσε με προσωπικό κόστος τις δέουσες ισορροπίες, αλλά ταυτόχρονα διατηρούσε τη φλόγα της εξερεύνησης και της χαράς σε ένα χώρο, κεκορεσμένο, σε ένα σκηνικό που όσο κυλούσε ο χρόνος, γινόταν ολοένα και πιο άγονο.

Ο καρκίνος τον χτύπησε πριν τα 50 του. Αντιστάθηκε ερρωμένως, όπως θα περιέγραφαν οι

προηγούμενες γενιές. Άντεξε σχεδόν έξι χρόνια. Χωρίς γκρίνια, δίχως αναστεναγμούς, βράχος αληθινός. Αισιόδοξος, για το μέλλον, ακόμα και όταν ήταν βουτηγμένος στις θεραπείες, ακόμα και όταν η καθημερινότητά του ήταν φάρμακα και επεμβάσεις.

υ.γ. Μια από τις πιο μεστές, πιο ευχάριστες, πιο ενδιαφέρουσες αποστολές, ήταν εκείνη στα τέλη Ιουλίου του '16 που γνωρίσαμε, οδηγήσαμε το NSX. Του το είχα επισημάνει μερικές φορές, πόσο όμορφες ήταν εκείνες οι μέρες. Σπάνιες στιγμές ισορροπημένης χαράς και πλούσιου επαγγελματικού ενδιαφέροντος. Με πολύ μικρή, εξέχουσα παρέα. Από εκεί και η εικόνα, που, θαρρώ, αντανakλά το κλίμα. Μένω με αυτή...